

Nr 274.

Av herr **Andersson** i Långviksmon **m. fl.**, *angående statsbidrag till iståndsättande av sådana vägar, som skola övertagas till allmänt underhåll.*

I årets statsverksproposition har det enskilda vägväsendet ihågkommit på ett glädjande sätt och ökningarna i de begärda anslagen till statsbidrag både till underhåll och nybyggnader för enskilda utfartsvägar äro avsevärda. För bidrag till underhållet är ökningen 2,2 miljoner och för nybyggnader 2,5 miljoner. Detta kommer att hälsas med stor tillfredsställelse av landsbygdens folk och främst fastighetsägarna, som ofta få vidkännas dryga utgifter för underhållet och kämpa med stora svårigheter, där vägarna äro oframkomliga för motorfordon eller där inga vägar finnas.

Det finns dock ett område, när det gäller enskilda vägar, som ännu väntar på bidrag från statens sida och där det enligt vår mening måste göras något. Det gäller de enskilda vägar, som på grund av olika förhållanden blivit vad man kallar »allmänneligen befarna», blivit genomfartsvägar, belastats med tung trafik, vägar på vilka dagligen utföras post- och skolskjutsar och där linjetrafik för mjölktransporter äger rum. Det finns som bekant möjlighet att få dessa vägar överförda på det allmänna vägnätet för framtida underhåll. För att emellertid dessa vägar skola kunna omhändertagas av vägförvaltningarna föreskrives iståndsättning till en viss minimistandard, ett arbete som intressenterna själva få bekosta. Detta arbete innebär oftast att vägen måste breddas, trummor utbyggas eller helt ombyggas, svåra kurvor rätas o. s. v. Hur befogat både ur allmän och ur intressenternas synpunkt det än är att vägarna övertagas av det allmänna, kan det icke ske. Intressenterna ha ingen ekonomisk möjlighet att sätta vägen i det skick, som bestämmelserna föreskriva.

Av hänsyn härtill vore det befogat, att staten i sådana fall ställer ett bidrag på t. ex. 50 procent, i särskilda fall upp till 70 procent, av kostnaderna för iståndsättningen till förfogande. Detta måste anses som desto mer berättigat som dessa vägar bli de billigaste vägar, det allmänna får.

I anslutning till vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta, att statsbidrag på lägst 50 och högst 70 procent skall utgå till väginintressenterna för iståndsättande av sådana vägar, som beslutats skola övertagas till allmänt underhåll, och att anslag härtill beviljas med förslagsvis 2 miljoner kronor för nästa budgetår.

Stockholm den 23 januari 1952.

Oscar Andersson.

John R. Andersson,
Sundsvall.

John G. Löfroth.